

PHẦN 7

Buổi chiều, Lê Thuyên đến công ty gặp Trinh Nam, cô e ngại:

- Em xin lỗi anh chuyện hôm trước.

Trinh Nam dễ dãi:

- Anh biết hôm đó em gặp chuyện nhưng chuyện gì thì anh không biết.

- Em gặp Võ Kiệt ở Galaxi.

- Em đến đó một mình à? Em nhớ Võ Kiệt phải không?

Lê Thuyên gật đầu:

- Dạ!

Trinh Nam bước sang ngồi cạnh Lê Thuyên. Giọng anh ấm cúng:

- Thật tình anh rất lo cho em, Thuyên à.

- Em cảm ơn anh.

- Anh biết anh nói ra điều này là quá sớm nhưng anh không thể chờ nữa. Anh muốn lo lắng cho em.

Lê Thuyên thoáng xúc động:

- Sao anh lại tốt với em như vậy? Em không xứng đâu.

- Em mặc cảm chuyện mình đã có gia đình chứ gì? Anh không quan tâm đến mấy chuyện đó đâu. Anh chỉ quan tâm đến Lê Thuyên của hiện tại:

Lê Thuyên biết Trinh Nam thật lòng với cô nhưng khổ nỗi cô chẳng còn tâm trí để nghĩ đến mấy chuyện đó. Trong đầu cô chỉ có mỗi bóng hình của Võ Kiệt thôi.

Lê Thuyên cố từ chối khéo:

- Em biết anh rất tốt với em nhưng em không thể. Em xin lỗi.

Nắm lấy tay Lê Thuyên, anh siết nhẹ:

- Khờ quá ngốc ạ! Anh hiểu mà: Anh tôn trọng em Anh sẽ chờ em.

- Anh đừng vậy. Em không xứng đáng để anh chờ em đâu.

- Em đừng nói thế, Em cứ mặc anh đi.

- Nhưng mà...

- Nếu em còn xem anh là bạn thì em đừng nghĩ như thế nữa.

Lê Thuyên cười một cách cảm kích:

- Anh tốt với em quá.

- Bây giờ em mới biết ư?

Trình Nam chột cười:

- Thôi không bàn chuyện này nữa. Chúng ta đi dùng bữa đi. Anh đói quá.

- Em đãi anh nha.

- Được thôi! Bây giờ anh cũng đâu có tiền.

- Hi! Anh nhớ gọi món ít tiền thôi nha. Biết cô đùa nên anh cũng cười. Cô vui là anh vui thôi hà.

-Bạch Cúc nè! Hai đứa đã chấp nhận qua lai với nhau rồi. Vậy thì người lớn chọn ngày tốt để tác hợp cho chúng con.

Bạch Cúc nhảy nhồm. Vỹ Kiệt cũng thế

Sao bà lại nôn nóng đến vậy?

Bạch Cúc cố từ chối:

- Bác ơi! Con cũng mong điều đó nhưng chúng con cần có thời gian tìm hiểu để sau này có thể sống hạnh phúc với nhau.

Vỹ Kiệt cũng nói:

- Hơn nữa, Bạch Cúc cũng cần có gian để suy nghĩ mà mẹ. Mẹ đừng làm cô ấy khó xử.

Vân Mai xía vào:

- Em chưa thấy ai kỳ lạ như anh..Cười phải cưới liền tay chứ. Đừng nói là anh vì Lệ Thuỳ nha. Người ta hiện giờ có anh Nam quan tâm chăm sóc rất tận tình. Anh không cần phải lo.

Vỹ Kiệt nhú mày khó chịu. Bạch Cúc cũng thế. Nói thật, cô không có chút cảm tình với Vân Mai. Hèn gì mà Lệ Thuỳ cứ bảo là không muốn về nhà những khi trời còn sớm. Cô rất sợ chạm mặt Với Vân Mai hơn thua với Vân Mai thì không thể mà thua thì âm ức.

Bà Vân Thu khó chịu:

- Sao tự dưng nhắc con nhỏ đó vào đây? con làm mọi người mất vui.

- Con chi muốn nhắc nhở anh Hai thôi chứ bộ.
- Thôi! Đẹp đi? Từ đây về sau con không được nhắc đến nó nữa.

Bạch Cúc khó chịu, cô bất bình:

- Dù gì Lê Thuyên cũng là vợ của anh Kiệt mà bác. Cũng tội nghiệp cô ấy lắm

- Nó có biết sinh con đâu mà làm vợ. Bác đã không xem nó là dâu nữa rồi.

Bạch Cúc nhường mắt. Cũng may là bà Thu không biết cô và Lê Thuyên là bạn thân. Nếu không, cô không còn cơ hội hàn gắn.

Bà Thu lay tay Bạch Cúc. Bà vui vẻ:

- Bây giờ bác trông cậy vào con hết đấy.

Lời của bà làm Bạch Cúc thấy ái ngại ghê ghớm. Cô giả lả:

- Bác đừng cho con là người quan trọng con thấy ngại lắm.
- Có gì mà ngại. Bác nói đúng sự thật mà.

-Dạ!

Vỹ Kiệt chợt xem đồng hồ. Anh lên tiếng:

- Đã khuya lắm rồi. Hay để con đưa Bạch Cúc về:
- Vẫn còn sớm mà con.

Bạch Cúc nói:

- Lần sau con sẽ ở chơi lâu nha bác. Bây giờ con phải về. Con phải làm việc nữa.

- Con vất vả thế à?
- Là bác sĩ nên con phải không ngừng tìm tòi.

Bà Vân Thu gật đầu tỏ vẻ hài lòng:

- Con giỏi quá.
- Bác đừng khen con mà. Ai cũng vậy thôi hà.
- Con rất dễ thương.

Vỹ Kiệt chen vào để chấm dứt câu chuyện:

- Mình đi nha em.

Dừng xe trước biệt thự Bạch Lan, Vỹ Kiệt cảm kích:

- Anh cảm ơn em đã giúp anh.

- Em giúp anh vì Lệ Thuyên còn yêu anh. Em biết điều đó.

- Anh cũng còn yêu Lệ Thuyên vậy.

- Chuyện này... .

- Lệ Thuyên luôn nghi ngờ tình cảm của anh. Thế mà cô ấy lại cặp với Trình Nam.

- Anh quả thật là hồ đồ. Làm gì có chuyện Lệ Thuyên cặp với Trình Nam. Khổ một nỗi chẳng ai chịu giải thích để đòi phương cứ hiểu lầm. Lệ Thuyên cũng chẳng cho cô nói ra. Một mấy người này hết biết.

Bạch Cúc thở dài:

- Anh cũng có thua gì nó đâu. Anh cũng cặp bồ với cơ thư ký đó thôi. Chính điều này đã khiến Lệ Thuyên như thế.

- Ai nói với em điều này vậy?

- Lệ Thuyên. .

- Bậy bạ hết biết.

- Chẳng lẽ không có chuyện này ư? Anh đừng có chối.

Vỹ Kiệt nhướng mày:

- Lệ Thuyên đã sai, chẳng lẽ em cũng sai theo. Anh và Vy có gì đâu ngoài mối quan hệ đồng nghiệp. Anh không hiểu tại sao Lệ Thuyên có ý nghĩ anh có gì đó với Vy.

- Chuyện này em cũng đâu biết. Em chỉ nghe Lệ Thuyên nói vậy thôi.

- Cô ấy hiểu lầm anh mất rồi. Anh hoàn toàn trong sạch.

- Nếu trong sạch thì anh đến giải thích với nó đi.

- Không được! Anh đâu có sai. Cô ấy hiểu lầm anh là cô ấy sai, việc gì anh phải giải thích.

- Anh làm ơn đi! Anh không nói ra ai mà biết:

- Đó là vì cô ấy không tin vào tình cảm của anh. Cô ấy không tôn trọng nó.

Bạch Cúc chép miệng:

- Cả hai, ai cũng cho mình là đúng, vậy thì ai sai?

- Là Lệ Thuyên. . . .

- Sao anh nói vậy?

- Cô ấy không chịu sinh con. Chuyện này anh có thể tha thứ được. Nhưng chuyện cô ấy và Trình Nam qua lại thì anh không tha thứ đâu.

- Anh cũng biết là Lệ Thuyên là cô gái hội tụ đầy đủ vẻ đẹp. Người ta đi theo nó thì cũng đúng thôi. Sao anh không dùng bản lĩnh đàn ông mà giữ nó lại.

Vỹ Kiệt trầm tư:

- Níu kéo làm gì khi cô ấy đã muốn vậy. Anh không muốn miễn cưỡng ai hết.

Bạch Cúc nói khích:

- Nếu nó phải lòng người ta thì chứng tỏ người kia bản lĩnh. Chẳng lẽ anh không có. Anh chịu thua ư?

- Anh...

- Một người con gái rất cần một người đàn ông có bản lĩnh bên cạnh để che chở, bảo vệ mình. Nếu anh cứ cố đùn đẩy càng làm người ta tránh xa anh hơn.

- Em nói cũng có lý.

- Nếu có lý thì anh hãy dùng bản lĩnh mà kéo Lệ Thuyên về phía mình đi.

- Để anh suy nghĩ lại.

Bạch Cúc trợn mắt:

- Anh còn suy nghĩ nữa ư? Anh có biết có rất nhiều người đeo đuổi Lệ Thuyên không?

- Cô ấy rất bướng bỉnh lại tự cao và anh cũng thế. Anh đâu thể mình mất mặt.

Bạch Cúc bực bội: .

- Nếu không muốn mất vợ thì anh hãy dẹp bỏ cái tính tự cao đó đi, nó chẳng giúp được gì đâu.

- Nhưng...

- Thôi! Anh muốn làm sao thì tùy, em chỉ góp ý vậy thôi.

Vỹ Kiệt nhún vai:

- Anh cảm ơn em.

- Anh giữ được Lệ Thuyên xem như là lời cảm ơn lớn nhất rồi

- Anh nhất định thắng mà. Em cứ chờ tin vui đi.

Bạch Cúc tủm tỉm:

- Anh mau mau đi. Em không muốn...làm vợ anh đâu.

Hiểu câu nói của Bạch Cúc, anh cười:

- Anh không để chuyện đó xảy ra đâu. Thôi. Em vào ngủ đi.

- Bye anh.

- Ngủ ngon.

Buổi tối Lệ Thuyên trình diễn sản phẩm nước hoa cho công ty Đại Phước. Công ty đó là của Vỹ Kiệt lúc đầu, cô đã không chịu diễn nhưng sợ Trình Nam khó xử nên cô đành chấp nhận. Cô biết rõ Vỹ Kiệt cố tình bày ra chuyện này.

Vừa diễn xong, Lệ Thuyên ra ngay nhà xe chuẩn bị về. Cô không muốn gặp mặt Vỹ Kiệt. Cô không muốn tranh cãi với anh, hay nói đúng hơn là cô né tránh anh.

Trả chìa khoá mở cửa, Lệ Thuyên chưa kịp bước vào thì có vòng tay ai đó siết cô thật mạnh và kéo cô vào lòng. Cô la lên:

- Ai vậy? Thả tôi ra!
- Nếu cô còn la, tôi sẽ giết.
- Cướp ...
- Cướp ư?

Lệ Thuyền run lấy bầy. Ở đây mà cũng có cướp sao? Nhưng giọng nói này sao quen quá vậy?

- Anh muốn lấy gì thì cứ lấy đi.
- Lấy gì cũng được à?
- Phải.
- Anh chỉ muốn lấy em thôi.

Lệ Thuyền như hoàn hồn. Cô quay lại:

- Là anh.
- Chứ em tưởng cướp thật hả?

Lệ Thuyền đẩy anh ra. Cô ngồi xuống xa-lông, giọng hần học:

- Sau này anh làm ơn đừng giỡn như vậy nữa. Anh muốn hù cho tôi chết hả?

Ngồi xuống cạnh cô, Vỹ Kiệt nói:

- Ai mà nữ làm em chết.
- Nói nhảm! Anh đến đây làm gì? Tôi không hoan nghênh đâu.
- Dù biết vậy nhưng anh vẫn đến.
- Anh không biết mắc cỡ à?
- Anh bị chai rồi, đâu biết mắc cỡ nữa.

Lệ Thuyền làm khó:

- Tôi mới diễn xong nên rất mệt. Anh làm ơn về đi cho tôi nghỉ ngơi.
- Anh biết em mới diễn xong. Từ nãy anh vẫn chạy phía sau em, bảo vệ cho em. Anh biết bây giờ em đang đói những lại rất lười ăn. Anh đến để nấu cho em.

Lệ Thuyền thoáng xúc động. Anh lo cho cô nhiều đến vậy sao? anh thật lòng hay chỉ là sự giả tạo? Không được! Cô phải đề phòng anh.

Cô bỗng lạnh lùng:

- Chuyện này anh không cần lo. lát nữa Trình Nam sẽ mang thức ăn đến cho tôi
- Em tưởng hấn lo cho em bằng anh ư? Hừm! Bây giờ hấn còn cả khối công việc, bao giờ mới đến lượt em?
- Tôi đợi anh ấy được.
- Em đang dối lòng. 'Thực chất hấn sẽ không bao giờ đến đây.
- Sao anh biết chứ?
- Đừng hỏi mấy câu đó làm gì nó không quan trọng.

Lệ Thuyền bực dọc:

Anh muốn sao đây?

- Em đi tắm đi. Anh vào nấu thức ăn.
- Nhà tôi không có gì để anh nấu đâu. Anh về đi!
- Anh mua rồi, anh để ngoài cửa. Em tắm đi. Sã có ngay thôi.
- Tôi không cần anh làm mấy chuyện này.
- Em không đuổi được anh đâu. Em biết rồi đó, anh rất lì lợm.

Lệ Thuyền nhún vai:

- Tùy Anh!

Lệ Thuyền bỏ vào trong. Lòng cô đang dấy lên bột niềm vui lạ. Giống như đang yêu nhau vậy. Tâm trạng lâng lâng bay bổng.

Lát sau, cô trở ra với bộ lệ ngủ trên người. Chiếc áo lụa màu vàng cam, dây quai mỏng tạo cho Lệ Thuyền thêm gợi cảm cuốn hút. Tuy đã là vợ chồng nhưng Võ Kiệt phải sững sờ mất mấy giây để nhìn cô.

Lệ Thuyền liếc mắt:

- Nấu thì lo nấu đi, tôi đuổi về bây giờ.

Vỹ Kiệt lơ lơ. Anh thầm cười cho cái ngố của mình.

Dọn cái lẩu nhỏ đủ hai người dùng lên bàn, Vỹ Kiệt cười cười:

- Ngon tuyệt!

- Anh mua ở siêu thị chứ gì?

- Đúng rồi.

- Biết ngay mà, anh mà có tài cán gì!

- Nè! Em đừng hạ thấp anh như vậy chứ! Ngoài món này ra anh còn một món tự làm nữa.

- Gì nữa?

- Cá cơm kho tiêu.

- Hả!

Biết Lê Thuyên rất thích món này nên anh cố tình làm. Lê Thuyên rất thích dùng lẩu chua với cơm và cá kho tiêu. Món khoái khẩu này anh nghĩ chỉ có mỗi Lê Thuyên độc quyền thích thôi.

Anh nháy mắt:

- Đúng ý em rồi chứ gì?

Lê Thuyên trề môi:

- Không biết có ngon không nữa.

- Nè! Em dùng thử đi!

Gắp con cá nhỏ bằng đũa, anh đưa lên miệng dứt cô. Ngon thật, nhưng Lê Thuyên giả vờ chê bai:

- Dở ẹt!

- Dở hả? Anh thử rồi, thấy ngon lắm mà.

- Cũng tạm thôi.

- Thua nhà hàng phải không?

- Anh muốn nghĩ sao cũng được.

Vỹ Kiệt nhún vai:

- Em ăn đi cho nóng.

Lệ Thuyên làm mặt lạnh:

- Nếu anh nấu xong rồi thì tôi cảm ơn. Bây giờ anh có thể về được rồi.

- Em tuyệt tình đến vậy ư?

- Anh cũng biết tính tôi mà.

Vỹ Kiệt vờ nhăn nhó đến khổ sở:

- Từ trưa đến giờ trong bụng anh chẳng có gì cả. Anh đói muốn xỉu luôn nè. Em làm ơn cho anh ké bữa cơm đi. Anh sắp đi hết nổi rồi.

Lệ Thuyên lườm anh:

- Tôi sợ anh rồi. Anh ăn lẹ đi rồi về giùm.

- Lại đuổi.

- Tôi thấy mệt nên muốn nghỉ sớm.

- Thì em cứ nghỉ đi. Anh nằm ngoài xa-lông.

- Ai cho?

- Trời đã khuya mà còn mưa lớn nữa, sao anh về được?

Lệ Thuyên hướng mắt ra cửa sổ đúng là trời đang mưa rất dữ dội. Hừm! Vỹ Kiệt này cũng biết lợi dụng thời cơ lắm.

Không biết đuổi anh bằng cách nào, hơn nữa cô cũng không nỡ làm việc đó. Từ đây về nhà anh rất xa mà trời lại mưa to có sấm sét. Lệ Thuyên cố cặm cụi ăn để khỏi nói chuyện với anh.

Vỹ Kiệt ngồi đối diện cô. Anh thầm cảm ơn ông trời đã giúp anh.

Xong bữa ăn, Lệ Thuyên vào phòng mang ra cho anh cái gối và cái chăn:

- Nè! Anh ngủ đờ ở đây đi! Nhà này chỉ có một cái chăn và một cái gối đó thôi.

- Vậy em lấy gì mà ngủ.

- Anh khỏi lo.

Vỹ Kiệt đứng sát vào cô, anh âu yếm:

- Chúng ta ngủ chung đi. Anh bảo đảm chỉ ngủ thôi, anh không làm gì hết.

Lệ Thuyền trợn mắt:

- Mơ đi!

- Em đừng khó chịu mà! Cách này là tiện nhất đấy!

Lệ Thuyền liếc anh:

- Anh đừng thừa cơ hội đó. Nói cho anh biết, anh đừng làm cách này để tôi trở về với anh. Không có chuyện đó đâu.

Ôm lấy cô, Vỹ Kiệt da diết:

- Sao cứ phải hành hạ nhau như vậy hả? Chúng ta vẫn yêu nhau rất sâu đậm mà.

- Anh buông tôi ra đi.

- Anh không buông! Anh vẫn yêu em. Anh muốn cho em biết điều đó.

- Anh không cần nói, tôi không muốn nghe.

- Em phải nghe vì đây là những lời rất chân thành của anh.

Lệ Thuyền đâu phải sỏi đá mà không biết rung động. Cô cũng đang muốn nói với anh rằng, cô rất nhớ anh, rất yêu anh. Nhưng cô không làm được, cô vẫn chưa tha thứ cho anh.

Lệ Thuyền đẩy anh ra, cô khó chịu:

- Tôi không muốn nói mấy chuyện này nữa. Anh muốn ngủ thì nằm đó, không được lộn xộn. Còn không thì cứ về.

- Em đúng là đã thay đổi rất nhiều.

- Nhờ anh tôi mới được như vậy.

- Em mỉa mai anh à?

- Anh muốn nghĩ sao thì nghĩ. Tôi mệt rồi. Anh đừng quấy nhiễu tôi nữa.

- Vậy em ngủ đi. Good night.

Lệ Thuyền định bước đi thì Võ Kiệt đã níu tay cô lại. Siết chặt lấy eo cô, anh hôn ngẫu nhiên. Lệ Thuyền không nỡ phản đối anh. Cô ngây ngất trong tay anh. Bao nhiêu nhớ mong hờn giận đều tan biến, giờ cô chỉ biết có anh thôi. Ngoài anh ra, cô không cần gì nữa. Đêm nay, cô sẽ bên anh rồi ngày mai có ra sao thì ra. Dù biết rằng cô đang rất ngu ngốc.

Bé xúc cô vào phòng. Võ Kiệt mơn man bờ môi trê gò ngực căng phồng trắng nõn. Toàn thân anh rung lên mãnh liệt, từng tế bào đang dậy sóng.

Trong phút chốc, họ không kềm chế được bao khát khao của tình cảm vợ chồng.

Sáng, Lệ Thuyền co mình thức giấc. Võ Kiệt vẫn còn ngủ. Cô nằm mặt đối diện với anh nên tha hồ mà ngắm anh. Anh có vẻ già hơn lúc trước mấy tuổi. Trán còn điểm nhẹ những vết nhăn. Tóc thì điểm một sợi bạc, chắc anh suy nghĩ và buồn phiền nhiều lắm đây.

- Thấy yêu anh nhiều lắm phải không nhóc?

- Lệ Thuyền giật mình. Hoá ra, anh đang giả vờ. Xấu hổ, cô quay mặt vào trong. Võ Kiệt thọc léc cô:

- Nhóc con! Em mắc cỡ à?

- Ai nói!

- Không mắc cỡ sao lại quay vào trong?

- Tôi muốn ngủ. Sáng rồi, anh về đi.

- Ghét anh lắm sao?

- Ừ!

Võ Kiệt chồm người tới. Anh tinh quái:

- Em ghét anh mà tối qua lại cho anh...

- Im ngay!

- Em mắc cỡ chứ gì?

- Đáng ghét! Anh rời khỏi đây đi!

- Anh rời khỏi đây rồi em ở với ai?

- Anh đừng quên là chúng ta đã ly hôn rồi đấy.

Võ Kiệt cau gắt:

- Em dẹp cái từ chết tiệt đó qua một bên đi.
- Nhưng đây vẫn là sự thật. Chúng ta đã ly hôn.
- Anh sẽ đến rút đơn lại.
- Anh điên vừa thôi. Hơn nữa, tôi không muốn điều đó.
- Tại sao?
- Tôi hết yêu anh rồi.
- Em nói dối.

Lệ Thuyền bật dậy:

Anh đừng làm khó tôi nữa. Tôi hết yêu anh rồi. Sự thật là vậy.

- Vậy tại sao tôi qua...
- Anh đừng nhắc đến nó nữa là. Đó là do tôi yêu lòng thôi.
- Không phải yếu lòng mà là do em còn yêu anh.
- Anh nói nhảm!
- Em có thể nói dối anh nhưng không thể dối bản thân mình đâu:
- Anh thôi đi, đừng nói nữa!

Lệ Thuyền ngồi bó gối. Cô gục mặt trong tay gặm nhấm nỗi đau.

- Anh đừng nói nữa. Tôi van anh.
- Em càng như thế lại càng chứng tỏ em còn rất yêu anh.
- Tôi đã bảo là không có. Anh đừng ép tôi.

Tít, tít, tít....

- Có tín hiệu điện thoại. Vũ Kiệt vớ lấy máy đưa cho cô.
- Ai gọi em nè!

Là số lạ! Lệ Thuyền cũng không biết là ai gọi. Cô bật nắp lên nghe.

- Alô!
- Anh đây, Trình Nam.
- Trình Nam? Sao số này lạ vậy.

- Máy của nhà. Máy anh hết pin rồi.
- Có chuyện gì không anh?
- Hôm nay là chủ nhật, anh muốn rủ em đi chơi ở ngoại ô. Cả tuần nay lo diển, anh nghĩ em đã mệt nên cần đi chơi thư giãn. Em rảnh không?
- Em rảnh.
- Anh đến đón em hả?
- Khoảng ba mươi phút nữa.
- Được! Em chuẩn bị đi!

Lệ Thuyền cúp máy. Cô phát hoảng khi bắt gặp ánh mắt đầy lửa của Võ Kiệt.

- Em vì hấn mà lạnh lùng và muốn ly hôn với anh à?
- Anh muốn nghĩ sao thì nghĩ.
- Bây giờ thì anh đã hiểu. Em đã thật sự thay đổi. Anh đúng là một thằng ngốc khi đã có ý nghĩ là muốn níu kéo tình cảm. Từ đây về sau, anh không bao giờ làm phiền em thêm một lần nào nữa.

Võ Kiệt bỏ đi với một tâm trạng hụt hẫng. Thế là hết! Anh sẽ không níu kéo nữa. Anh sẽ thật sự trả tự do cho cô.

-Hả! Mi với anh ấy... Trời! Mi làm ta lo quá!

Lệ Thuyền lắc đầu:

Ta cũng không biết mình đang làm gì nữa.

- Lần này mi làm anh ấy giận thật rồi.
- Như vậy cũng tốt. Ta thấy nhẹ nhõm hơn.
- Nhẹ nhõm cái đầu mi! Mi điên sao? Trong khi anh ấy cố hàn gắn lại vết nứt thì mi lại cố tình làm cho nó to ra. Trong chuyện này mi sai bét.

- Mi làm gì bênh anh ấy dữ vậy?
- Vì lần này mi hoàn toàn sai.
- Chứ không phải vì chuyện mi sắp làm... bà xã của anh ấy sao?

Bạch Cúc trợn mắt:

- Mi nói vậy đó hả? Ta giết mi bây giờ!
- Bộ ta nói hông đúng hả?
- Ta bực mi rồi đấy! Nói bậy bạ không hà. Ta đang rầu cho mi đến thúi ruột, vậy mà mi còn giỡn được.

Lệ Thuyền thở dài ngao ngán:

- Cố hàn gắn làm gì khi ta và anh đã ly hôn.

Ly hôn thì sao, vẫn có thể kết hôn lại mà.

- Ai lại làm như thế?
- À! Ta thấy thường thì ly hôn phải hoà giải đến ba lần mà lại rất lâu. Sao ly hôn nhẹ nhàng vậy?
- Ta đâu biết. Chắc tại luật sư là bạn của Vy Kiệt nên mới nhanh như thế. Qua đó mới thấy được anh ấy rất muốn sớm ly hôn. Việc anh ấy qua lại với ta chỉ là đùa giỡn thôi. Thật tình thì trái tim anh ấy đã có người khác rồi.
- Trời ơi! Nếu mi muốn trách thì trách ông luật sư kia đi - phá gia cang người khác.

- Khi nào gặp hấn, thế nào ta cũng nện cho một trận.

- Mi điên quá! Người ta chỉ làm đúng nguyên tắc thôi. Có trách thì trách anh Kiệt đã thay lòng kìa.

Bạch Cúc chắc nịch:

- Không có chuyện đó đâu. Người anh yêu là mi và chỉ có mi thôi:
- Sao mi biết chứ?
- Chính miệng anh ấy nói, mà ta cũng cảm nhận được đó.
- Thôi đi! Lời của anh ta mà mi cũng tin ư? Chuyện của anh ta và Vy ai mà không biết.

- Anh Kiệt bảo anh và Vy đâu có gì.

- Anh cũng không hiểu sao mi lại ghen với Vy nữa.

- Hừm! Chi có mi là ngây thơ tin anh ấy thôi. Anh ta và Vy đã có quan hệ với nhau, mẹ chồng ta đã nói như thế. Vy cũng đã từng gọi điện đến nói chuyện với ta, nghe cách nói là ta biết.

Bạch Cúc chép miệng:

- Dù thế nào đi nữa ta vẫn tin anh Kiệt không phải là người như vậy.

- Nếu mi cứ mãi đặt lòng tin vào một người thì mi sẽ khổ.

- Trời! Nếu anh Kiệt mà có ý với nhỏ Vy thì đã cưới nó rồi, anh ấy đâu để bác Thu cưới ta cho anh.

- Nhưng suy nghĩ tính toán trong đầu anh làm sao mi biết được.

- Mi thử bớt thành kiến chuyện đó chút coi.

Lệ Thuyên xua tay:

- Đừng nói chuyện này nữa. Mọi chuyện coi như đã xong. Miễn bàn!

- Ta chỉ sợ về sau mi hối hận thôi.

- Không có chuyện đó đâu. Mi cứ an tâm.

Bạch Cúc nhún vai:

- Ta sợ mi rồi. Tùy mi muốn làm sao thì làm.

Buổi chiều, tại quầy mỹ phẩm "Việt Hương". Nơi đây chuyên bán những mỹ phẩm, nước hoa của công ty Vỹ Kiệt. Từ lúc ly hôn với anh, Lệ Thuyên chỉ còn biết đến đây mua thôi. Cô đã dùng quen hiệu này rồi.

Chọn mấy loại mỹ phẩm đắt tiền, Lệ Thuyên rảo thêm mấy vòng. Quả là sản phẩm của công ty Đại Phước rất được nhiều người ưa chuộng. Đa số khách hàng đến đây đều chọn loại này. Lệ Thuyên cũng thầm khâm phục anh.

- Chị Thuyên!

Lệ Thuyên giật mình. Là Vy, cô vui vẻ:

- Chị mua mỹ phẩm hả?

Lệ Thuyên gật đầu ơ hờ:

- Ừ!

- Nay, em với anh Kiệt cũng đến đây khảo sát xem thế nào.

Hừm! Đã thân mật đến vậy rồi ư? Thế mà Bạch Cúc lại cứ bênh vực cho hẳn ta. Cô đã bảo hẳn không phải là người tốt mà. Bạch Cúc chẳng tin.

- Chị Thuyên!

Cô lại giật mình:

- Có chuyện gì vậy?

- Chị đến tìm anh Kiệt phải không? Để em gọi anh ấy cho.

- Không cần đâu. Chị đến để mua mỹ phẩm:

- Bộ anh Kiệt không mang về sao mà chị phải đến tận đây mua?

Lệ Thuyên mở to mắt. Chẳng lẽ cô không biết chuyện cô và anh đã ly hôn ư?

Lệ Thuyên nhú mày. Vy lại tiếp:

- Chồng là người tạo ra sản phẩm, vợ lại đi mua. Vợ chồng anh chị vui quá.

- Vậy à!

Lệ Thuyên bắt đầu khơi chuyện:

- Lúc này hai người vẫn qua lại đó chứ?

- Chị nói vậy là sao?

- Chẳng phải em và anh Kiệt đã có gì đó với nhau sao? Sao em không buộc anh Kiệt phải cho em một danh phận?

- Chị Thuyên Chị nói gì vậy, em chẳng hiểu gì hết!

Lệ Thuyên cười khẩy:

- Cô đừng tưởng tôi là con ngốc nữa! Chuyện của hai người, tôi đã biết hết rồi.

Vy nhăn nhó đến khổ sở:

- Em nói thật. Em chẳng hiểu gì hết.

- Thôi đi! Cô còn giả vờ làm gì nữa. Chuyện anh Kiệt qua lại với cô, tôi đã biết rồi.

- Trời ơi! Chị muốn nói em và anh Kiệt... chị hiểu làm rồi.

- Hiểu làm?

- Anh Kiệt chỉ xem em là em gái thôi. Vì gia đình em khó khăn nên anh nhận em là em nuôi và hay giúp đỡ cho gia đình em. Em rất mang ơn anh ấy. Em đâu biết làm gì để trả ơn ngoài việc làm cố hết sức cho công ty và chăm sóc cho anh ấy. Nhưng nếu chị không thích điều đó thì em sẽ không làm vậy nữa đâu.

Lệ Thuyền choáng váng. Đây là sự thật sao? Cô đã trách lầm Võ Kiệt ư? Sao anh không có một lời giải thích với cô? Trời ơi! Cô đã sai thật rồi! Cô quá đáng thật! Cô vẫn chưa tìm hiểu kỹ đã vội trách lầm anh. Vậy còn mẹ chồng cô, tại sao bà cứ dối cô? Bà ghét cô nhiều đến vậy ư?

Thuyền như chao đảo, Vy lo lắng:

- Chị sao vậy?

Vừa lúc đó, Võ Kiệt đi đến. Thấy Thuyền, anh kênh mặt:

- Hôm nay, cô đi một mình à?

Lệ Thuyền run giọng:

- Võ Kiệt! Em có chuyện muốn nói với anh.

Võ Kiệt lạnh lùng:

- Xin lỗi, tôi không rảnh để tiếp cô.

- Chỉ mười lăm phút thôi mà.

Không có phút nào hết. Tôi rất bận.

Vy lay tay anh:

- Sao anh kỳ vậy? Anh nghe chị Thuyền nói đi.

Vỹ Kiệt nghiêm giọng:

- Em đừng xen vào chuyện này. Em vào làm việc đi.

Vâng.

Vy phát hoảng nên đi te te vào. Quay sang Lệ Thuyên, Vỹ Kiệt lớn giọng:

- Cô muốn nói chuyện gì với tôi? Nói lẹ đi, tôi không rảnh đâu. Cô nói ngắn gọn thôi, vì giữa chúng ta chẳng còn mối quan hệ nào cả.

Câu nói của anh như gáo nước lạnh tát vào mặt Lệ Thuyên. Anh đã khẳng định điều đó thì cô chẳng cần giải thích. Dù gì cô và anh cũng đã ly hôn. Lệ Thuyên mím môi:

- Bây giờ tôi không muốn nói nữa. Tôi nghĩ nó không cần thiết.

- Cô muốn giỡn mặt hả?

- Anh không cần phải nóng giận đến vậy. Khi nào muốn nói thì tôi sẽ nói.

Vỹ Kiệt cười khẩy:

Tôi cứ ngỡ cô tìm tôi là để mời tôi dự lễ cưới của cô và Trình Nam chứ.

Lệ Thuyên chơi với:

- Anh thật sự mong đến ngày đó ư?

- Phải! Tôi nghĩ ngày đó sẽ rất vui cho cô và tôi cũng thế. Người kết hôn trước là cô, mọi người sẽ bàn tán về cô chứ không phải tôi.

- Đồ độc địa, ác mồm!

- Hừm! Cô đâu cần nói nặng như thế. Tôi chỉ nói đúng theo lẽ thường tình thôi.

Lệ Thuyên chẳng vừa. Cô cố tình, đập lại:

- Có gì mà tôi phải sợ những điều đó. Nếu Trình Nam thật lòng yêu tôi, tin tưởng tôi tôn trọng tôi chứ không xem thường tôi như ai đó thì tôi sẵn sàng đến với anh ấy. Người ta có nói gì tôi cũng mặc kệ.

- Hay lắm! Lâu ngày gặp lại, cô vẫn như xưa.

- Tôi có được điều đó cũng là do anh ban tặng. Đúng ra thì tôi phải cảm ơn anh.

Vỹ Kiệt khoác tay:

- Tôi không muốn phí thời gian đứng đây nói chuyện với cô nữa. Tôi phải làm việc.

- Tôi cũng chẳng muốn tranh cãi với anh. Chào anh!

Nhìn Lệ Thuyền quay gót mà lòng Vỹ Kiệt như có bão tố. Anh yêu cô nhưng sao đứng trước cô, anh không thể ngọt ngào như trước được. Có lẽ anh đang thử thách cô và chính bản thân mình.